

Dues famílies diferents

Vet aquí que una vegada hi havia una nena que es deia Elna. Tenia només tres anyets i vivia envoltada d'una família molt gran i ben avinguda. A casa seva hi convivien la mare, el pare, els avis i fins i tot els tiets. Tots l'estimaven molt i sempre la feien sentir com el centre del món.

Quan l'Elna es refredava, la mare li feia una sopa ben calentona, l'abrigava amb una manteta i l'acompanyava al metge. Si queia mentre jugava, el pare corria a ajudar-la, li eixugava les llàgrimes i li feia un petó màgic perquè li passés el mal. Els caps de setmana, els avis li explicaven contes amb veus divertides i li preparaven galetes amb forma d'estrella. L'Elna se sentia molt estimada i molt feliç.

Al mateix carrer hi vivia en Jordi, un nen de la mateixa edat. Ell vivia només amb el seu pare, que el cuidava tant com podia, però que treballava gairebé tot el dia per poder pagar el menjar, el pis i tot el que calia. De vegades, en Jordi es trobava sol. No tenia ningú que l'ajudés amb els deures, ni que l'acompanyés quan es trobava malament, ni que jugués amb ell quan arribava a casa.

Un dia, mentre l'Elna era al parc, va veure en Jordi assegut sol en un banc, mirant com altres nens jugaven amb els seus pares. S'hi va

apropar i li va dir amb un somriure: —Vols venir a jugar amb mi?

En Jordi va fer que sí amb el cap i se li va il·luminar la cara. Van començar a enfilar-se als gronxadors, a córrer i a fer rialles. L'Elna, que era molt espavilada, va notar que en Jordi tenia gana. El seu pare, segurament, no havia tingut temps de preparar-li res per berenar.

Llavors, l'Elna li va agafar la mà i li va dir: —Vine a casa meva! Tenim galetes acabades de fer!

Quan van arribar, l'Elna va cridar: —Maaaare! Podem convidar en Jordi a berenar?

La mare, en veure aquell nen tan quiet i polit, li va servir un got de llet calenta i un plat ple de galetes amb forma d'animalons. Mentre berenaven, en Jordi va explicar que el seu pare treballava molt i que sovint es trobava sol, tot i que l'estimava molt.

La família de l'Elna l'escoltava amb el cor obert. I, des d'aquell dia, van decidir fer-li lloc a la seva vida. Els avis el convidaven sovint a berenar, els tiets el portaven al parc i l'Elna sempre li reservava un lloc a les seves aventures. Fins i tot van ensenyar al pare d'en Jordi a fer entrepans ràpids i plats senzills per a quan anava curt de temps.

Amb els dies, el pare d'en Jordi es va sentir més tranquil, menys cansat. Ja no ho havia de fer tot sol. I en Jordi, tot i continuar vivint només amb el seu pare, va descobrir que també podia formar part d'una gran família plena d'estimació.